

Enperadorearen jantzi berria

Urruneko erreinu batean, itxuraz eta munduko arroparik onenak edukitzeaz obsesionatuta zegoen enperadore bat bizi zen. Hainbeste gustatzen zitzaion ondo janztea, ezen bere diru guztia arropan gastatzen baitzuen eta ez baitzion beste ezeri erreparatzen. Egunean hainbat aldiz aldatzen zituen arropak, eta jendeak mirestea gustatzen zitzaion.

Egun batean, bi gizon iritsi ziren erreinura, ehuleak zirela esaten zuten. Gaitasun berezi bat zutela esaten zuten: hain jantzi magiko ederrak sor zitzaketen, non pertsona adimentsu eta gaituek bakarrik ikus zitzaketen. Ergelek eta ezgaiek, ordea, ezingo zituzten ikusi.

Ideia horrekin hunkituta, enperadoreak pentsatu zuen: “Arropa hau perfektua izango da! Arropa horrekin, nire erreinuan nor den adimentsua eta nor ez jakin ahal izango dut”. Beraz, ehuleak berehala kontratatu zituen.

Bi iruzurtiak jauregian kokatu eta soinekoan “lanean” hasi ziren. Ehungailu handietan eseri ziren eta oso lanpetuta zeudela itxuratu zuten, nahiz eta eskuetan edo ehungailuetan ezer ez izan. Urrezko hariak eta zeta finak eskatu zituzten, eta gero ezkutatu egin zituzten eurentzat gordetzeko. Baina inork ezin zuen ehuna ikusi…

errealitatean, ez baitzegoen bat ere!

Enperadoreak, pazientziarik gabe, bere ministroak bidali zituen lana nola zihoan ikustera. Ministroak ehungailu hutsetara hurbildu zirenean, ez zuten ezer ikusi. Baina, ergelak ziruditenik nahi ez zutenez, “ehuna ikusezina” miresten ari zirela itxuratu zuten.

“Ai, zein ederra den! Koloreak bikainak dira, eta diseinua bakarra!” esan zuten.

Itzuli zirenean, enperadoreari azaldu zioten arropak apartekoak zirela. Enperadoreak, hunkituta, bera ere hara joatea erabaki zuen. Baina ehungailuetara iritsi zenean, berak ere ez zuen ezer ikusi. “Ezin da izan! Ezin naiz ergela izan!” pentsatu zuen. Beraz, berak ere itxurak egin zituen.

“Erabat bikaina da!” esan zuen.

Azkenean, iruzurgileek soinekoa amaituta zegoela iragarri zuten. Soinekoa janzten ari zirela itxuratuz, eskuak mugitu zituzten arropa ikusezina egokitzen ariko balira bezala.

“Soineko hau hain da arina, ezen ezer ez duzula jantzita sentituko zaren!” esan zuten iruzurgileek.

Enperadoreak, pozik eta konbentzituta, desfile handi bat egitea erabaki zuen bere soineko berria erakusteko. Jendea kalean bildu zen hura ikusteko, eta enperadorea agertu zenean... denak harrituta geratu ziren. Inork ez zuen ergela itxurarik eman nahi, beraz, denek oihuka hasi ziren:

“Zein soineko bikaina! Zein koloreak! Zein dotorea!”

Baina jendetzan, bere buruari eutsi ezin izan zion mutiko txiki bat zegoen eta oihu egin zuen:

“Baina enperadorea biluzik dago!”

Jendea marmar egiten hasi zen, eta laster denek onartu zuten bazekiena: enperadoreak ez zeraman ezer soinean! Hala ere, enperadoreak, harro eta lotsatuta aldi berean, ezer gertatu ez balitz bezala desfilean jarraitzea erabaki zuen.

Enperadorearen jantzi berria: ipuinaren ikasgaia

Ipuin honek itxurek engaina ez gaitzaten eta zintzoak izan gaitezen irakasten digu, presio sozialak kontrakoa esaten digunean ere. Harrotasuna eta banitatea ere kritikatzen ditu, egia onartzea engainuan bizitzea baino hobe dela erakutsiz.